

KÄRSIMYS

Kohtaan jatkuvasti ihmisiä mitä erilaisimpien kärsimysten keskellä. Jokin on menettänyt rakkaan, toinen kokee luopumisen tuskaa. Jollakin on sairauksia ja taas toinen kärsii luonteensa ongelmista.

Kysyn oman elämäni vaiheita tarkastellessani, miksi on näin? Miksi kohtaamme kipua, pettymystä, sairautta, heikkoutta ja monenlaisia itkuja? Saako kärsimys aikaan jotain, mikä on sen arvoista?
 – Ylipäätään, onko kärsimykseen syytä? Kuuluuko tämä vain ominaisuutena tähän elämään, kuten esimerkiksi "viat johonkin automerkkiin"?

Hyvin verraton ja ajaton Raamatun kertomus on Jobin tarina. Se valaisee minulle jotain tärkeää Jumalan koulusta uskovaishenkeille ihmiselle. Lukiessamme tuota kirjaa, voimme nähdä, mitä Job sai käytyään tuon tuskaisen tien. Hänen suhteensa ja tuntemuksensa Jumalaan syveni. Hän, hyvin hurskaana ja oikeamielisenä ihmisenä, sai oppia uutta. Se ei tapahtunut hänen ystäviensä puheiden kautta, vaan itse Jumalan kohtaamisen kautta! Tuli aika, jolloin Jumala esitti kysymykset ja opetti valtasuuruuttaan Jobille.

Jumalan salliessa elämäämme kärsimystä, on sillä varmasti myös oma merkityksellisyytensä. Jo pelkästään Jeesuksen hirvittävä ristinkuolema osoittaa meille, kuinka Jumalan suunnitelmat käyvät kärsimyksen kautta. - "Hänen piti kärsimän" - ja siksi on niin lohdullista tietää se, ettei meidän tuntemuksemme ole vieraita Jeesukselle. Hän oli [kiusattu](#) ja vaivattu, mutta Hänen yhteytensä Jumalaan sai Hänet käymään koko tien loppuun saakka. Vaikka paha sai aikaan kärsimyksen, Jumalan hyvyys käänsi sen voitoksi ja näin voimme uskoa ja luottaa myös oman elämämme kohdalla.

Lukiessani jälleen kerran Jobin kirjaa, näin sen Jumalisen ihmeen, että vaikka häneltä oli kaikki riisuttu ja jopa hänen omat lapsensa olivat menehtyneet, siitä huolimatta hänen uskonsa Jumalaan säilyi. - Hän sanoi; "*Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi.*"

- Mikä on tuo valtava voima ja olemus, joka kestää kaikkein pahimmatkin kärsimykset?

- Se on Jumalan rakkaus ja tietoisuus siitä, että **kaikki kuitenkin tapahtuu Jumalan sallimuksesta ja tahdosta**. Pyhän tunteminen saa turvautumaan Herraan. Muistanet varmaan Paavalin kirjoittamat sanat, että "*mikä voisi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta, tuskako, vai ahdistus...?*" ([Room.8:35-39](#))

Oman elämäni taisteluissa saan kerta toisensa jälkeen kertoa avoimesti ja rehellisesti asiani Jumalalle. Usein aloitan sen myöntämällä, että todennäköisesti olen itse syyllinen enkä ansaitsisi vapautusta. Haluan kuitenkin jakaa Jumalani edessä tuntemukseni ja huutaa Häntä avuksi hätäni päivänä. Olen pyrkinyt olemaan hiljaa Jumalani edessä, mutta

toisinaan haluan ehyellä sydämellä kertoilla tuntemuksiani. Luullakseni se, millä mielellä ja asenteella tuon tuntemukseni Hänelle, se on ratkaisevaa. Nimittäin Jumalaa tulee lähestyä:

- *Uskalluksella Jeesuksen sovitustyön kautta,*
- *Kunnioittaen,*
- *Kiitoksen kanssa ja mielellä,*
- *Kaikkivaltiuden tunnustaen,*
- *Arvovallan tunnustaen,*
- *Pitäen Jumala pyhänä,*
- *Pyhän Hengen johdatuksessa,*
- *Oman pienuutensa tuntien,*
- *Odottaen apua Herralta uskossa ja luottamuksessa, jne.*

Ajatellessamme esimerkiksi kaikkivaltiutta, niin se merkitsee kohdallani sen tunnustamista, että Jumalalla on valta hukuttaa tai pelastaa minut. Muistan erään kärsimyskuiluni päättyneen tähän toteamukseen; "*Jumalani, heitä minut syvimpään helvettiin jos tahdot!* - *Senhän Sinä kuitenkin teet, jos niin päätät.*" Toki lausuttuani nuo sanat, pyysin hiljaisena ja nöyränä armoa ja pelastusta sielulleni. Ajattelen tuon elämäni vaiheen olleen kärsimyskoulu, jossa minulle opetettiin Jumalan kaikkivaltiutta käytännön tasolla.

Miten hyödynnän tämän päivän kärsimyksiini oppimiani asioita? -

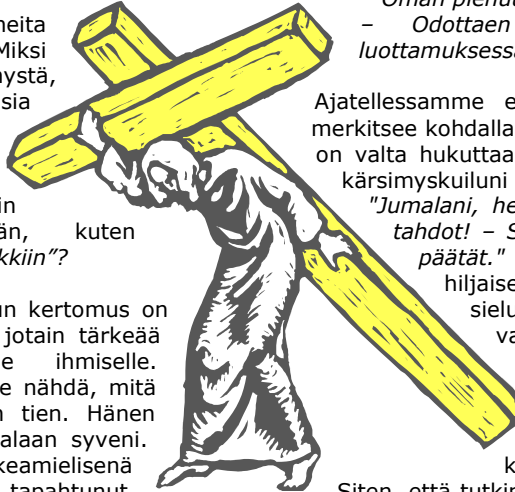
Siten, että tutkin, mitä Herra tahtoo näillä tilanteilla opettaa. Pidetäänkö minua, joka niin herkästi ylipistyn, nöyränä ja alistettuna? Vai onko kenties aika oppia ymmärtämään kanssamatkaajaa, joka kulkee samojen kipujen kanssa? Vai onko niin, että minua ohjataan oikealle [tielle](#) joskus näiden tuskallisimpienkin tuntemuksieni kautta? - Näitä ajatellessani, kärsimykselleni tulee merkityksellisyttä ja alan ymmärtää, miksi esimerkiksi Apostolit iloitsivat kärsimystensä keskellä. He saivat osallistua [Jeesuksen kärsimyksiin](#) ja tiesivät voittopalkinnon olevan sen arvoinen!

Mikä lohduttaa kärsivää? Mistä saamme kipeään sieluamme lääkettä, joka parantaa ja hoivaa jälleen eheäksi?

Jäljelle jää vai Jumalan armo ja rakkaus. Hän, kaiken [lohdutuksen Jumala](#), antaa kyllä apuansa ja siunaustansa. Häneen turvautuen saamme nähdä Herran hyvyttä elävien maassa! ([Ps.27:13](#)) Vaikka tämä ahdinkomme kestääkin hetken, niin sisäisesti saamme uudistua päivä päivältä Jumalan tuntemuksessa! ([2.Kor.4:16](#))

Onkin niin ihmeellistä, että samaan aikaan voi tuntea miltei hirvittävää tuskan poltetta, mutta myös syvää kiitollisuutta Jumalaa kohtaan. Mielpahan ja painon tunne saavat vastapainoksi Jumalista hyvyttä, avoimuutta ja lämpöä. Kerta toisensa jälkeen monet kurjat tuntemukset ovat haihtuneet "taivaan tuuliin" **rukouksessa ja sanan tutkimisessa**. Pyhä Henki vain täyttää ja valtaa sydämen ja se saa aikaan ihmeellisen hyviä asioita sielun syvissä onkaloissa!

Olenkin kirjoittanut itselleni rukouksen erityisesti tällaisia hetkiä varten. Tunnen, kuinka siinä saan ojentaa käteni ja sydämeni Jumalan

puoleen ja Herra on aina vastannut täyttären Pyhällä Hengellä! Aloitan tuon rukoukseni seuraavasti;

*"Pyhitetty Isä, Poika ja Pyhä Henki,
Sinun kasvojesi edessä tahdon katsella ihanuuttasi!
Ylistys ja kunnia yhdelle ainoalle Jumalalle, Herra
Sebaotille, Israelin Jumalalle! Kiitos, Poikasi
iankaikkisesta valtakunnasta!
Uudestisyntyneen henkeni vallassa tullen
uskalluksella Valtaistuimesi eteen turvaten
sovitukseen Pojassa, Jeesuksessa
Kristuksessa!
Kuule rukoukseni! Ole armollinen minulle
syntiselle. Tapahtukoon Sinun tahtosi
elämässäni ja tässä maailmassa, niin kuin
taivaissa!
Herra, tule minun päivääni ja ole joka hetki
kanssani"! ...*

Olen siis varautunut siihen, että koen surua ja murhetta. Saan silloin ottaa rukoukseni esille ja rukoilla sen Jumalani edessä. Se ei ole hoettu "mantra." Ei, se toimii ikään kuin pohjustuksena sille, mitä aion jakaa elämästäni Jumalani kanssa. Siinä tuskaisena, pettyneenä ja nöyryytettyinä saan täytyä Pyhällä Hengellä! Ja mihin unohtuikaan apeuteni ja surkutteluni! Sitten taas sain voimaa taistella tuntemuksieni kanssa. Jumalan kohtaaminen onkin kuin keidashetki. Siinä saa ravita itsensä Jumalan virvoittavien vesien äärellä!

*"Autuaita olette te, jotka nyt itkette, sillä te saatte nauraa"! Luuk.6:21[*JKR]*

Haluan jakaa sinulle [toivoa](#), sinulle, joka kärsit ja taistelet elämäsi murheiden keskellä. Katso, ei murheesi iankaiken kestä, vielä vapautuksesi päivä koittaa ja silloin saat iloita sydämesi kyllyydessä! Anna Jeesuksen hellän hyvyyden hyväillä kipeää sieluasi ja anna anteeksiannon ja armon tulvia syvälle sielusi sopukoihin! Päästä vain irti kaikesta, unohda hetkiseksi kaikki taistelusi ja antaudu Jeesuksen huolenpitoon ja rakkauden uudistavaan vaikutukseen. Unohda hetkiseksi kaikki mielipiteesi, tuntemuksesi ja ajatuksesi ja [ravitse](#) itseäsi Hänen muotoaan katselemalla! Hän, ristiinnaulittuna, verille runneltuna on sovittanut kaikki syntisi, kaikki sairautesikin Hän kantoi ristinpuulle. Hänen silmistään heijastuu lempeys ja armollisuus. Hän ei syytä eikä soimaa! Hänessä löydät elämän sielullesi, elämän, joka kantaa aina iankaikkisuuteen saakka.

*"Sillä katso, pimeys peittää maan ja synkeys kansat, mutta sinun ylitsesi koittaa Herra, ja sinun ylläsi näkyy Hänen kunniansa."
Jes.60:2[KR33/38]*

– Sinä kärsivä ihminen, lue Raamatusta Jobin kirja. Ehkä ymmärrät jotain kärsimyksen ongelmasta ja saat näkökulman, miten Jumalasi näkee sinut. Hyvin mielenkiintoisia olivat erityisesti nuo kolme viimeisintä lukua, jolloin itse Jumala puhuu Jobille. (Job.38–41)
Job vastaa lopulta Jumalan kysymykseen; "Kuka olet sinä, joka taitamattomilla puheilla pimennät Minun aivoitukseni"? Seuraavasti; "Minä tiedän, että Sinä voit kaikki, ja ettei mikään päätöksesi ole Sinulle mahdoton toteuttaa. 'Kuka peittää Minun aivoitukseni taitamattomasti?' Minä se olen. Minä puhuin taitamattomasti asioista, joiden käsittäminen menee ymmärrykseni yli. Kuule siis, minä puhun. Minä kysyn, opeta Sinä minua. Korvakuulolta vain olin sinusta kuullut, mutta nyt ovat silmäni nähneet Sinut. Sen tähden minä peruutan puheeni ja kadun tomussa ja tuhassa."

Ehkä ymmärrämme, kuinka Jumala tahtoo syventää elämäämme ja Jumalan itsensä tuntemusta kärsimyksen kautta. Haluan siis syyttää sinulle toivon kipinän ja antaa sinulle katseen suunnan, joka kajastaa Jeesuksen ristiltä ja Jumalan iankaikkisesta toivosta.

*"Ei ilman taistelua käydä tietä kaitaa, ei ilman kyyneleitä voittolaulut soi."
"Ken tuskan ahjossakin hiljaa olla kaipaa, hän puhtaan kullan tavoin kimallella voi." [San.Säv: tuntematon]*

OLE SIUNATTU!

Pasi Kallio (Solujohtaja/nettityöntekijä, Seinäjoen helluntaisk.)